

הספד על אהבת ישראל
 להספיד על הרכי יאיר (סוגתי)

סובחי

אגדת מסתערבים, הנפוצה רק במקומות בהם מותר לדעת, מספרת על יהודי שעלה מסוריה לארץ ישראל, התגייס לאן שצריך, "נשתל" בכפר סורי שברמת הגולן בשלהי מלחמת השחרור, וכך, כשכיום שלמש כמורה בבית ספר ולימד דרוקים סורים "אליף - בא" - נצמד בלילות למכשיר הקשר ה"מוסלק", ושידר הביתה, ארצה, את הנעשה מאחורי קווי האויב.

איש קטן, מקריח, צנוע ופחות גיבור מכל מה שתדמיון יכול לשער, האיש, סובחי, חולץ משם בזמן.

ובארץ, בימים שבהם נולדו "יחידות האגדה" גויס סובחי ע"י אברהם ארנן ז"ל, יחד עם הר-ציון, קפוסטה, אמין, ארול, אבו סחייק, גיבלי, דאוד, סלים, קוקלה ואחרים - לתרום מיכלתו. הוא לימד נערים שזה עתה התגייסו והגיעו לאותן יחידות שבחיתולים, איך באמת נשמע, נראה, מדבר, מתנהג וחי האויב. מה שואלים ואיך עונים כשפוגשים זר בדרך, איך נראה מסגד מבפנים, מה נושא רוכל נודד באמתחתו, איך רוכבים על חמור, מה לובשים, ובכלל - מה קורה שם בראש. איך רואות העיניים של האויב את אותו עולם בו גם אנו חיים.

דורות של חיילים ולוחמים העמיר. העניקה להם ליטוש וברק ואת אותו משהו נוסף שעשה אותם כשירים ויוזעים טוב יותר את מלאכתם. היה שותף לכל תדריך שלפני, לכל תחקיר שאחרי וכמובן - להצלחה הגדולה.

אח"כ פרש. המשיך עוד לעסוק בפרוודורי מודיעין שונים ולתרום מיכלתו. חופיע, שקט וצנום עוד יותר בכל הכנסים והמפגשים. מתחבק, לוחץ ידיים, מחייך ושואל בקול רפה משהו את ה"מה נשמע" המסורתי.

בראש השנה תש"ן - הלך לעולמו. נמוג בשקט ובצנעה. חייליו של אז, חלקם חי את חיינו כאזרחים מן השורה, נוזלקם בצמרת הנושאת את גורלנו על שכמה. לכולם הוא חלק מתקופה גה עוצבה דמותם. חלק מעולם עליו מתרפקים כשנעצרים לרגע מן המרוץ.

סובחי. יאיר הררי, איש קטן, צנום, צנוע, אוהב ומסור לחבריו וחייליו. מורה קפדן, לוחם בסתר, חסר מרפקים. מעולם לא אמרנו לו מה באמת היה לנו - ולעולם כבר לא נאמר.